
Prædiken til 1. S.i Fasten

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 1. S.i Fasten	4
1. s. i Fasten	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 1. S.i Fasten

1. s. i Fasten

Prædikedag 1. s. i Fasten

Prædikedato 6. marts 1927

Prædikested Sandø på Færøerne

Prædiken ID P060327-01

Kilde KMF-nr. 14.18.06 (Stedbestemmelse usikker ifølge Nøjgaard)

1 S. i Fasten.

Hvad vindes paa Verdens vidtløftige Hav?

Kun Tusinde Farer i skummende Trav.

Vi har kun 2 Havne

bekendte af Navne.

Den ene vor Vugge, den anden vor Grav.

Det skal gamle Ambrosius Stub dog visst have Ret i. Det er de eneste 2 Steder under Livssejladsen, hvor vi er sikkert bjergede. Det lille Barn, der hviler sit Hoved mod Moders Bryst og suger sig Livet til af hendes gavmilde Lykke, det er Billedet paa Tryghed. Og naar du er stedt til Ro i Jordens Moderskød — ja, den Døde er stille og stum og stor, den Døde han skal ikke frygte mer. Havets vilde Bølgebrande, de er stillere end Dugg. Bjerge hviler paa min Pande lettere end Blomsterfnug. Men imellem disse 2 Havne sejler i Dag du og jeg paa Verdens vidtløftige Hav. Og vor sikre Gevinst der er Tusinde Farer i skummende Trav. Lod være, at Livssejladsen stundom er fuld af Fred og Fryd og Fest. Naar Søen hviler i kongelig Naade med Himlens blanke Hvælving over sig, naar Vindene hviler og Fangsten er god, da sidder vi veltilmode i Baaden, og den vise folder sine Hænder og takker Havets Herre for Medbør og Held og gør derved sin Glæde fordoblet og evig, og Taaben sætter Flasken for Munden og skaaler og glemmer Takken, der dog er Lykkens Salt og Krystal. Men der er andre Tider da de Tusinde Farer kommer i skummende Trav. Ja, naar Søen derude gaar vildt, da skutter I Folk paa Sandø jer og holder jer her paa den Faste Grund. Men i Livsbaaden er der ingen Havn at ty til, ingen Grund at klamre sig op paa. Vi er engang sat i Baaden, og ingen af os øjner Land. Ene i en ensom Baad tit saa langt fra sin Nabos, fra sin Hustrus, at man end ikke kan raabe over, mest ensom, naar Søen gaar højest, sidder du der og styrer efter usikre Stjerner frem mod et ukendt Maal. Da bryder Søerne over dig, vi kalder dem Tvivl og Fristerne og Synd — og atter vi kalder dem Armod og Kulde og Sult, og atter vi kalder dem Sygdom paa Sjæl og Legem, Tab af de dyrebare, Raadløshed, Afmagt og Død — da bryder Søerne over dig og du sidder ene i Livsbaaden og styrer din svære Færd.

Lov og evig Ære være Tømmermandssønnen fra Genesareths stormforpiskede Sø. Han saa al Slægtens haabløse Jammer og fattede sin Plan. Saa tog han 2 tunge Planker, som onde og grusomme Mennesker havde krydset over hinanden og tømrede sig af dem en Baad, han vidste kunde ej synke. 12 paalidelige Mænd satte han ved Aarene, og kun en af dem svigtede ham. Selv vaagede han ved Roret, og saa bar det ud paa Dybet. Og se Menneskeslægtens Spidse sejler den Baad endnu sin sikre Kaas under Frelserens kyndige Haand; gennem de Tusinde skummende Farer fører han os til Faderhjemmet i det høje, og naar den sidste Storm har raset hen over os, og vi de troende har raabt vor Angst ud i Natten Herre frels os vi forgaa, da vil Solen stige og midt i Solen staar den gamle selv, rækker Haanden ud til Sønnen, der springer let fra Borde, og favner i et Smil de Millioner af førte: Velkommen til Forklaringskysten hos mig, jer Far.